

[M. Larsen.]

almindeligvis holdes en sejlrende åben langs Sveriges vestkyst og langs den jyske østkyst og endvidere nogle sejlrrender tværs over Kattegat. Dertil kommer sunde og bæltter. Alle de nævnte farvande er i høj grad internationale og besejles også i isvintre af både tyske og baltiske, polske, russiske, finske og svenske både. Det kan da aldrig være danske havnes eller dansk skibsfarts pligt at betale, hvad det koster at holde de sejlrrender åbne, når de delvis, ja, man kan næsten sige fortrinsvis, holdes åbne for fremmede skibe. Vi har sågar haft danske isbrydere helt oppe i Oslo Fjord for at hjælpe skibe løs, der sad fast i isen.

Hvis man sammenligner den danske isbryderflåde med de øvrige nordiske landes, står Danmark som en fin nummer 1. Vi har 5 habile isbrydere. Sverige har 3, hvoraf de 2 for tiden er uarbejdsdygtige, og de har anmodet om hjælp herfra og får det. Vi skal almindeligvis hjælpe Norge, der kun har en enkelt isbryder; de har lige anmodet om hjælp for den kommende vinter hos os, men vi kan vist ikke give dem den.

Så er der Finland, der har en ret god isbryderflåde på 4—5 skibe i lighed med, hvad vi har.

Inden for havnene møder vi ikke med absolutte krav om anskaffelse af mere isbrydningsmateriel for tiden, idet vi erkender, at det er en meget dyr anskaffelse, men vi beder os fritage for yderligere økonomiske byrder til istjenesten.

Sluttelig skal jeg sige et par ord om Thyborønsspørgsmålet. Her ligger 5 eller vel 6 små havne oppe ved den nordvestlige del af Limfjorden, og de 6 små vestlige Limfjordshavne har årlig en godsomsætning på ca. 600 000 t eller lige så meget som Kolding og Horsens tilsammen. Af de ca. 600 000 t, der udskibes og modtages deroppe i disse havne, kom de ca. 50—60 pct. ind fra vest. Det vil være fuldkommen katastrofalt for disse havne og dermed for byerne og egnen, hvis Thyborøn lukkes.

Knud Nielsen: Ved forrige finanslovdebat foreslog jeg den højtærede justitsminister at anvende bestemmelsen i afbetalingslovens § 3 således, at de midlertidige ændringer, der blev gennemført i denne lov, bortfaldt.

Den højtærede justitsminister kunne ikke

på det tidspunkt efterkomme min anmodning, men lovede at undersøge, hvorvidt den gennemførte ændring havde haft forbrugsbegrænsende virkninger. Jeg går ud fra, at disse undersøgelser nu er afsluttet, således at ministeren kan oplyse, om den forhøjelse af afbetalingssatserne, som det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard fik gennemført, overhovedet har nogen forbrugsbegrænsende betydning. Jeg tvivler på, at bestemmelsen overhovedet har fået den tilsigtede betydning.

Derimod ved jeg, at disse bestemmelser i de to år, de har virket, på flere områder har haft en uheldig betydning for handelen. Jeg kan i denne forbindelse henvise til mine tidligere bemærkninger herom i Folketings-tidende for 1955—56, sp. 1913. Jeg gav dengang udtryk for, at lovændringen havde slået en mængde i stykker for den mindre handlende, og at handelen var blevet koncentreret på et fåtal af kapitalstærke firmaer. Mange forskellige varer sælges i dag med en udbetaling, der ligger meget under afbetalingslovens satser, idet salget ikke foregår som afbetalingssalg, men som almindeligt kreditsalg. Finansieringen er desuden blevet væsentligt dyrere, da den i mange tilfælde er gået over til institutioner, der tager høj rente.

De indvendinger, jeg fremsatte sidste år mod opretholdelsen af de nuværende satser, er blevet stærkt understreget i en radio-reportage, der blev udsendt i radioen den 8. oktober i år. I denne reportage havde redaktør Erik Bach samtaler med brancheformænd og andre handlende, der alle underkendte afbetalingslovens effektivitet.

I et referat af denne reportage i Børsen for den 9. oktober 1956 hedder det således — jeg anmoder om tilladelse til et citat —:

„Under en serie samtaler om afbetalingshandel med motorcykler og knallerter, isenkram, radio og fjernsyn samt møbler fik man at vide, at handel i overensstemmelse med tillægget til afbetalingsloven er en stor sjældenhed. Ifølge dette tillæg har sælgeren ejendomsforbehold, og af køberen kræves en udbetaling på i almindelighed 25 pct. af varens pris.

Det altovervejende er imidlertid handel på konto, erklærede en af brancheformændene, og med udbetalinger, der er endnu mindre end udbetalingerne, før tillægget